

(Ματ. 15, 21-28)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ
Όμιλία στην Βίγλα στις 31/1/1982

Ό ήλιος και τό λουλούδι

Ό Διονύσιος Σολωμός, ό μεγάλος έθνικός ποιητής, ήταν ένας πολύ καλός χριστιανός. Πίστευε στον Χριστό μέ όλη τήν δύναμη τής ψυχής του. Κάποτε ένας γνωστός του, βλέποντας τόν τρόπο τής ένάρετης ζωής του, τόν ρώτησε πειρακτικά:

-Δέν μπορώ νά σέ καταλάβω. Θυσιάζεις τόσα γιά τόν Χριστό. Μά έπιτέλους, τί σου δίνει ό Χριστός;

Ό Σολωμός, του έδειξε ένα λουλουδάκι και του είπε:

-Ότι δίνει ό ήλιος σ' αυτό τό λουλούδι, αυτό δίνει ό Χριστός σέ μένα.

Τί δίνει ό ήλιος στά λουλούδια;

Άν δεΐς έξωτερικά τά πράγματα, δέν τούς δίνει άπολύτως τίποτε. Έτσι φαίνεται. Νομίζεις ότι όλα τά παίρνουν από τίς ρίζες τους, από τόν άέρα πού τά περιβάλλει και από τήν ζωτικότητα τους. Τί μπορεί νά δίνει ό ήλιος πού βρίσκεται τόσο μακριά;

Πάρε όμως τό λουλουδάκι και κλειστο σ' ένα χώρο πού δέν τό βλέπει ήλιος και άς έχει γή καλή και άέρα καθαρό. Τότε θά δεΐς τί προσφέρει ό ήλιος στό λουλούδι.

Τί είναι όμως εκείνο πού μάς προσφέρει ό Χριστός, όπως τό προσφέρει ό ήλιος στό λουλούδι;

Και από πού τό καταλαβαίνομε ότι κάποιος πού δέν πιστεύει στον Χριστό, δέν έχει «αυτό» πού προσφέρει ό Χριστός στον άνθρωπο;

Τό λουλούδι κλεισμένο στό υπόγειο, όσο και νά τό τρέφεις, λουλούδι δέν θά γίνει ποτέ γιατί του λείπει ό ήλιος.

Ό άληθινός άνθρωπος

Έτσι και ό άνθρωπος. Όσο και άν του δίνεις χρήμα, περιουσίες, φαγητό και διασκέδαση, χωρίς τόν Χριστό, «άνθρωπος» δέν θά γίνει ποτέ. Γιατί ή Αγία Γραφή θέλει τόν άνθρωπο: «Άκακο, άμίαντο, άληθινό, άπεχόμενο από παντός πονηροϋ πράγματος». Μόνο αυτόν όνομάζει «άνθρωπο».

Τί λέμε κάθε φορά πού βλέπομε κάποιον νά κάνει τό κακό; Άσχετα άν και έμείς πολλές φορές κάνομε τά ίδια. Λέμε: «Αυτός δέν είναι άνθρωπος». Έστω και άν εκείνος νομίζει ότι μέ αυτά πού κάνει όμορφαίνει τή ζωή του.

Άν λοιπόν έμείς, οι άπλοί και άμαρτωλοί θέλομε τόν άνθρωπο «τέλειο, άκακο, άμίαντο, άληθινό, άπεχόμενο από παντός πονηροϋ πράγματος», φαντασθείτε πώς τόν θέλει ό Δημιουργός του ό Κύριος μας Ίησους Χριστός.

Πώς τόν θέλει; Εικόνα και όμοίωσή του. Δηλαδή;

Εΐτε βλέπεις τόν Χριστό, εΐτε βλέπεις τόν άνθρωπο, νά νομίζεις πώς βλέπεις τό ίδιο.

Προκειμένου νά φτάσομε σέ κάτι τέτοιο -και πρέπει όπωσδήποτε νά φτάσομε- γιατί χριστιανός αυτό σημαίνει, εικόνα και μίμηση του Χριστου, πρέπει νά

έξετάσομε σοβαρά καί νά δοῦμε:

Τί πρέπει νά κάνομε γιά νά γίνομε χριστιανοί; Στήν πράξη καί ὄχι στό ὄνομα. Πρόκειται γιά ἐπιτακτική ὑποχρέωσή μας, γιατί ἀξιωθήκαμε νά βαπτισθοῦμε στήν ἀγία κολυμβήθρα καί νά ἔχομε τό τίμιο καί ἅγιο ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ. Τό σημερινό Εὐαγγέλιο μᾶς λέει μέχρι πού πρέπει νά φτάνει ἡ προσπάθειά μας.

Ὅταν ὁ οὐρανός φαίνεται κλειστός

Ὁ Χριστός, μιά μέρα, κουράστηκε νά βλέπει ἀνθρώπους πού δέν εἶχαν καμιά ὄρεξη νά ἀγωνιστοῦν γιά νά γίνουν ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ. Ἔκανε θαύματα τούς εὐεργετοῦσε. Αὐτοί ὅμως πίσω ἀπό τά θαύματα καί τίς εὐεργεσίες δέν θέλησαν νά καταλάβουν, ὅτι αὐτός πού κάνει ὅτι θέλει καί ἀνασταίνει νεκρούς, εἶναι ὁ Θεός ὁ κυρίαρχος πάντων. Καί συνεπῶς πρέπει ἀντί νά ἀνοίξουν τίς τσέπες τους, νά ἀνοίξουν τήν καρδιά τους καί τό μυαλό τους, γιά νά δεχθοῦν τό θέλημά του καί τό φῶς του.

Τούς ἔβλεπε λοιπόν ὁ Χριστός νά ἀνοίγουν μόνο τίς τσέπες τους. Νά τοῦ πηγαίνουν συνεχῶς τούς ἄρρωστους νά τούς θεραπεύσει. Καί ὅταν γίνονταν καλά «δρόμο». Γιά νά συνεχίσουν τήν προηγουμένη ζωή τους.

Τί εἶναι αὕτη ἡ κατάσταση; Τερατώδης ἀθλιότης.

Γι' αὐτό ἔφυγε ὁ Χριστός καί πῆγε πού; Σέ μιά χώρα εἰδωλολατρική. Τήν Τύρο καί τήν Σιδώνα.

Ἐκεῖ ἄρχισε νά τρέχει πίσω του, μιά γυναίκα, χαναναία, ἡ ὁποία τοῦ φώναζε: -Ἐλέησέ με, γιέ Δαυΐδ. Ἡ θυγατέρα μου εἶναι δαιμονισμένη. Σέ ἀθλία κατάσταση.

Ὁ Χριστός ἔκανε τόν κουφό. Δέν ἔδινε σημασία.

Αὕτη ἀπτόγητη ἔτρεχε πίσω του καί φώναζε πιό δυνατά. Μά ὁ Χριστός δέν ἀπαντοῦσε.

Ποιός ἔκανε τόν κουφό;

Ἐκεῖνος, πού ἀνάμεσα στό πλῆθος πού τόν συνέθλιβε, κατάλαβε τήν γυναίκα -τήν αἰμορροοῦσα - πού ἄγγιξε τήν ἄκρη τοῦ ρούχου του καί εἶπε:

-Κάποιος μέ ἀκούμπησε.

Τοῦ ἔλεγαν οἱ μαθητές:

-Μά Κύριε, σοβαρολογεῖς; Ἐμεῖς λέμε, πῶς εἴμαστε ἀκόμη ζωντανοί... Ἐδῶ κοντεύουν νά μᾶς ποδοπατήσουν καί σύ λές «κάποιος μέ ἀκούμπησε»;

-Ναί, ξέρω ὅτι κάποιος μέ ἀκούμπησε. Καί ὅτι βγήκε ἀπό πάνω μου δύναμη.

Παρουσιάστηκε τότε ἡ γυναίκα καί τοῦ εἶπε:

-Ναί, Κύριε, ἐγώ σέ ἀκούμπησα.

Τῆς εἶπε ὁ Κύριος:

-Ἵπαγε ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε.

Καί θεραπεύτηκε ἐκείνη τήν στιγμή ἀπό τήν ἀρρώστια της.

Αὐτός λοιπόν πού ἤξερε μέσα στό συνωστισμό, ὅτι κάποιος τόν ἀκούμπησε ἐπίτηδες, ἔκανε τώρα ὅτι οὔτε ἀκούει, οὔτε βλέπει, οὔτε καταλαβαίνει. Γιατί; Κάτι ἤθελε νά μᾶς πεῖ.

Συγκινήθηκαν οἱ μαθητές καί τοῦ εἶπαν στενοχωρημένοι:

-Ἐπιτέλους Κύριε, ἀπόλυσέ την. Κάνε της ἐκεῖνο πού ζητᾶ. Γιά νά φύγει. Μᾶς ξεκούφανε.

Ἀλλά ὁ Χριστός φέρθηκε μέ ἕνα τρόπο, πού ἐμεῖς σήμερα θά τόν λέγαμε

«ἀπαίσιο, ἀπάνθρωπο».

Γιατί τί εἶπε; «Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μή εἰς τά πρόβατα τά ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ».

-Τί δουλειά ἔχω ἐγώ μέ αὐτή; Ἐγώ μέ τούς Ἑβραίους ἔχω νά κάνω.

Τόν ἄκουσε ἡ γυναίκα μά δέν εἶπε: «Ὅριστε. Δέν θέλει γιά μένα νά κάνει τίποτε». Οὔτε πῆρε τόν δρόμο της.

Ἀλλά πῆγε κοντά καί τοῦ λέει:

-Κύριε, ἐλέησέ με.

Ὁ Χριστός ἀπάντησε μέ ἕνα τρόπο, δυό φορές χειρότερο ἀπό πρῖν.

-Δέν εἶναι καλό πράγμα νά παίρνει κανείς τό ψωμί πού ἔχει γιά τά παιδιά του καί νά τό πετάει στά σκυλιά. Οὔτε νά ἀφήνει τά παιδιά νηστικά, γιά νά φᾶνε τά σκυλιά.

Τί τῆς ἔλεγε;

-Σέ βλέπω σάν ἕνα σκυλάκι. Καί μάλιστα τήν στιγμή πού ἔχω παιδιά.

Σέ μιά τέτοια συμπεριφορά, ἄνθρωπος μέ ἕνα κουκουτσάκι ἐγωισμό, τό λιγότερο πού κάνει εἶναι: λέει μερικές βρισιές καί φεύγει.

Ἀλλά ἡ χαναναία ἀπάντησε:

-Κύριε, καί τά κυνάρια, ἐσθίουν. Καί τά σκυλάκια κάτι τρῶνε ἀπό τό ἀφεντικό τους. Δῶσε μου καί ἐμένα κανένα ψιχουλάκι. Ἀπό κεῖνα πού περισσεύουν ἀπό τά παιδιά. Ὅχι τῶν παιδιῶν τό ψωμί.

Τότε ὁ Κύριος εἶπε:

-Ὡ γύναι μεγάλη σου ἡ πίστις. Γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Αὐτό περίμενα ἀπό σένα νά δῶ. Τί πίστη ἔχεις; Καί διαπιστώνω, ἔχεις μεγάλη πίστη. Πήγαινε καί νά γίνει ὅπως θέλεις. Καί θεραπεύτηκε ἡ κόρη της ἀπό τήν ὥρα ἐκεῖνη.

Ὅπως ζητᾶς τόν ἀέρα νά ἀνασάνεις

Τί ἔκανε ὁ Χριστός;

Ἐδοκίμαζε! Ἀπλῶς, ἐδοκίμαζε. Ἔχει δικαίωμα νά δοκιμάζει ὅποιον θέλει καί ὅπως θέλει.

Ἐμεῖς ὅσο πῖο πολύ δοκιμαζόμαστε στήν ἀρετή, τόσο πῖο πολύ γινόμαστε εἰκόνες τοῦ Θεοῦ. Μίμηση τοῦ Χριστοῦ. Ἄνθρωποι μεγάλης ἀρετῆς.

Πότε δοκιμαζόμαστε στήν ἀρετή; Ὅταν ὑποφέρομε γιά τό καλό, γιά νά εἴμαστε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ.

Ἐνας σοφός δάσκαλος, θέλοντας νά δείξει σέ ἕνα μαθητή του, ὅτι τήν μεγαλύτερη ἀξία στή ζωή τήν ἔχει ἡ ἠθελημένη προσπάθεια γιά τό καλό, τοῦ εἶπε:

-Δέν πᾶμε νά κάνομε ἕνα μάθημα στή θάλασσα;

Ὅταν ἔφτασαν, τόν ἀρπάζει ὁ μέγας καί τόν κρατάει κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Σπαρτάριζε ὁ μαθητής, ἀλλά γερό τό χέρι τοῦ δασκάλου τόν κρατοῦσε μέσα στό νερό. Ἐπειτα τόν ἄφησε καί ὅταν συνῆλθε τόν ρωτᾶ:

-Ὅταν ἦσουν μέσα στό νερό, τί ζητοῦσες;

-Ἀέρα! Νά ἀναπνεύσω.

-Γύρευες τίποτε ἄλλο;

-Ὅχι. Μόνο ἀέρα.

Τοῦ λέει ὁ δάσκαλος:

-Όπως εκείνη τήν στιγμή ζητούσες τόν άέρα, μέ τέτοια θέληση, μέ τέτοια δύναμη και μέ τέτοια άποφασιστικότητα, πρέπει νά ζητᾶς σέ όλη σου ή ζωή τό καλό και τήν άρετή. Μόνο τότε θά νικήσεις τό κακό και θά γίνεις «άνθρωπος του Θεού».

Έτσι είναι. Γιατί άμα ένας λέει για τόν έαυτό του:

-Έ, θέλω τό καλό... Άλλά μή μου τυχάνουν έμπόδια και πειρασμοί· ξεγράψέ τον. Τήν άθλιότητα τήν έχει από τώρα μέσα του.

Ό άνθρωπος πού δέν έχει άπόφαση νά πολεμήσει τά πάντα και νά νικήσει τά πάντα, για τήν άγάπη του Χριστού, δέν αξίζει νά λέγεται χριστιανός.

Άλλά τί είναι; Σάρκα.

Ό άγιος Μακάριος και τό κρανίο

Διαβάζομε στό βίο του άγίου Μακαρίου του Αιγυπτίου.

Περπατούσε στην έρημο και συνάντησε ένα κρανίο.

-Κρανίο, τό ρώτησε, σέ ποιόν ανήκες;

Και τό κρανίο του άπάντησε. Γιατί στον Χριστό και στους ανθρώπους μέ δύναμη και Πνεύμα Χριστού, τίποτε δέν είναι άδύνατο.

-Ανήκω σέ ένα ιερέα των ειδώλων.

-Πού βρίσκεται τώρα ή ψυχή αυτού του ιερέα;

-Στήν κόλαση.

Πόσο βαθιά στην κόλαση;

-Τόσο βαθιά, όσο είναι τό μέσον ανάμεσα στον ουρανό και στή γή.

-Κάτω από τόν ιερέα των ειδώλων, υπάρχει άλλος;

-Ναί. Πιο κάτω, πηγαίνουν οι χριστιανοί, πού δέν έξετίμησαν τήν χάρη του Χριστού και δέν τίμησαν τό βάπτισμα τό όποιο έλαβαν στό όνομα του Πατρός και του Υιού και του Άγίου Πνεύματος.

Άς τό σκεφθούμε καλά. Πιο κάτω από τους ειδωλολάτρες, και πιο κάτω από τους ύπηρέτες των δαιμονίων, τους ιερείς των ειδώλων, πάνε οι χριστιανοί πού άθέτησαν και δέν τίμησαν τό άγιο βάπτισμα.

Άνόητος όποιος παίζει μέ τήν ψυχή του

Έρώτημα για μάς:

Άς σκεφθούμε τί μάς περιμένει, όταν αφήνομε τόν έαυτό μας νά ζοΰμε όπως μάς φυσάει ό άνεμος. Όπως μάς κατευθύνουν τά πάθη και οι διαθέσεις τής στιγμής.

Τί μάς περιμένει και τί θά βρούμε κάποια μέρα.

Ό Χριστός θέλοντας νά περιγράψει αυτή τήν κατάσταση, είπε για τόν Ιούδα:

«Καλό είναι νά μήν είχε γεννηθεί ό άνθρωπος αυτός». Για κάθε άνθρωπο πού θά χάσει τήν Βασιλεία του Θεού και θά πάει στην κόλαση, πρέπει νά τό έπαναλάβομε. «Καλύτερα νά μήν είχε γεννηθεί πάνω στή γή».

Γιατί; Γιατί αυτή τήν ταλαίπωρη ζωή τήν όποια νομίζει ότι τήν γλυκαίνει μέ τήν άμαρτία του, θά τήν διαθεχθεί μιá περίοδος αιώνιας τιμωρίας.

Μέ όλα μπορεί ένας άνθρωπος νά παίζει. Αν όμως παίζει μέ τήν ψυχή του, είναι ό πιο άνόητος άνθρωπος πού γεννήθηκε στον κόσμο. Και τό γεγονός ότι θά υπάρχουν μερικά άκόμη εκατομμύρια άνοήτων, τόν ίδιο δέν πρόκειται νά τόν ώφελήσει καθόλου.

Άς ζητήσομε από τόν Κύριο δύναμη και φωτισμό νά αγωνισθούμε νά τηρήσομε

τό άγιο θέλημά του.

Άν τυχόν μέχρι σήμερα σαν άνθρωποι –καί όπωςδήποτε έχει συμβεί- έχομε πέσει, άς ζητήσομε τό έλεός του, μέ τήν ίδια ταπείνωση πού τό ζήτησε για τήν κόρη της ή Χανααία.

Καί μετά μέ τήν ίδια δύναμη όπως αυτή άς αναζητήσομε νά γίνομε καί έμεϊς άνθρωποι «δίκαιοι, άμίαντοι, άληθινοί, άπεχόμενοι από κάθε πονηρό πράγμα». Άμήν.-